

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **J. H. (Y. H.)**, nar., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem, zast. Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem Fugnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2017, č.j. CPR-15615-2/ČJ-2017-930310-V240,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 28.4.2017, č.j. KRPZ-127363-55/ČJ-2016-150026 (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 3 roky.

II. Žaloba

Žalobce uvedl, že dle rozhodnutí žalovaného se měl během prohlídky dne 27.11.2016 prokazovat ukrajinským pasem. Žalobce se však při této prohlídce neprokazoval ukrajinským pasem, ale maďarským dokladem. Odkazoval přitom na to, že jeho cestovní pas Maďarska byl zadržen cizineckou policií. Až následně při prohlídce byl nalezen pas ukrajinský, kterým se však neprokazoval. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný přitom nevyvrátili jeho námitku, že se neprokazoval ukrajinským pasem.

Žalobce dále uvedl, že dle rozhodnutí obou správních orgánů měl získat cestovní pas Maďarska podvodným způsobem, což není pravda. Nesprávný je i závěr, že se žalobce nezajímal o svůj pas. Žalobce se snažil celou věc řešit, a to na Velvyslanectví Maďarska v Praze, kde se mu nedostalo pomoci. Za podstatnou skutečnost považuje to, že po celou dobu zadržení cestovního pasu mu nebylo doručeno žádné rozhodnutí o nelegálním či dokonce podvodném získání jeho cestovního dokladu. Žalobce se pak zcela oprávněně domníval, že se na území ČR zdržuje oprávněně. Především vycházel z toho, že jeho pas je zadržen na cizinecké policii v Praze, která ho nevydává.

Žalobce dále namítal, že české policejní orgány nemohou hodnotit, zda došlo občanem Maďarska na jeho území k podvodnému jednání a že cestovní pas je neplatný. K tomu mohou přistoupit jen maďarské státní orgány a české policejní orgány nemohou tuto skutečnost presumovat. Dále doplnil, že i pokud pas získal podvodným způsobem, což popírá, pak by byl v dobré víře, že se na území ČR zdržuje legálně. V posuzovaném případě tedy absentuje subjektivní stránka k neoprávněnému pobytu na území ČR, neboť se nedopustil ničeho protiprávního.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o správním vyhoštění *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Soud k věci předně uvádí, že dle obsahu rozhodnutí a správního spisu žalobce jako občan Ukrajiny pobýval na území ČR nelegálně od dne 22.11.2016 do dne pobytové kontroly

dne 4.12.2016 na území ČR bez platného cestovního dokladu. Dále je zřejmé, že žalobce byl dne 14.3.2016 kontrolován PČR, přičemž se prokázal cestovním pasem Maďarska č. BD 9378920 na jména H. J. Cestovní doklad pak byl veden v CIS, Schengenském informačním systému jako věc hledaná (důkaz v trestním řízení, dožadující stát Maďarsko). Jedná se o trestní řízení z důvodu padělání dokladů dle § 343 maďarského trestního zákona, kdy bylo vydáno více dokladů Maďarska neznámým cizincům podplacenými úředníky s údaji existujících maďarských státních příslušníků. Doklady sice obsahují data maďarských státních příslušníků, avšak fotografie v dokladu patří neznámým osobám cizincům. Z tohoto důvodu byl cestovní doklad účastníkovi zadržen a byl mu vydán protokol o zadržení věci. Dle sdělení OMPS ze dne 1.9.2016 plyne, že se v Maďarsku vyskytlo několik případů zneužití dokladů a identit. Maďarská policie přitom požádala o zjištění skutečné identity osob, která doklad Maďarska BD 9378920 zneužila. Z odpovědi SIRENE Maďarsko vyplynulo, že žalobce požádal o maďarské státní občanství dne 11.5.2012, přičemž jeho žádost byla zamítnuta, neboť nemluvil maďarsky. Dne 6.11.2012 pak vyplnila stejnou žádost neznámá osoba pod stejnými osobními údaji, ale s jinou fotografií. Osoba požívající maďarský certifikát o státní příslušnosti č. 106-E-11532/2013. KE. VI-1/03427/2013 a ukrajinský pas č.požádala o vydání maďarského cestovního pasu a následně ji byl vydán maďarský pas č. BD na osobu H. J., nar. Z dalšího jejího sdělení pak plyne, že skutečný H. obdržel maďarský pas na základě certifikátu o občanství vydaného neznámé osobě. Maďarský pak obsahuje fotografii skutečné osoby H., který spáchal trestnou činnost a nemá proto právní možnost obdržet maďarské občanství a požádat tak o maďarský pas bez znalosti maďarštiny.

S ohledem na výše uvedené soud souhlasí se správním orgánem I. stupně i žalovaným, že žalobce neprokázal, že by byl občanem Maďarska. Zejména správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poměrně podrobně hodnotil získané důkazy (zprávy OAMS, PČR či SIRENE Maďarsko) a dospěl ke správnému závěru, že žalobce nezískal maďarské občanství a nemohl ani řádně získat maďarský cestovní pas. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by správní orgán zejména na podkladě důkazů (zpráv ze SIRENE Maďarsko) nebyl oprávněn hodnotit způsob získání pasu a jakým způsobem k tomu došlo. A právě na podkladě zpráv maďarských orgánů dospěl k závěru, že pas, jímž se žalobce prokazoval, nebyl získán poctivým způsobem a tudíž ani nemůže osvědčit maďarské občanství.

Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce mohl aktivněji vystupovat ve vztahu k Velvyslanectví Maďarska tak, aby si zjistil, co se stalo s jeho cestovním dokladem a tak i získat další informace a případně se pokusit vyřešit svůj pobytový status na území ČR.

Co se týče námitky, že správní orgány zvolily za porušení zákona o pobytu cizinců nepřiměřený právní následek a nezohlednily údajnou nevědomost stěžovatele o neoprávněnosti jeho pobytu na území České republiky, je třeba uvést, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 - 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž

že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění (nemohl přistoupit ani k žalobcem odkazovanému uložení dobrovolného opuštění území České republiky). Vzhledem k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 138/2016 – 41 a č. j. 3 Azs 67/2015 – 43).

Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). „*Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území*“ - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: „*Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).*“

V. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. října 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.